

J.R.R. TOLKIEN

YÜZÜKLERİN EFENDİSİ

İki Cilt
İKİ KULE

Orta Dünya
Posterleri
Bu Ciltle
Birlikte

Alpın Yayınları

BİLGİ PAYLAŞMAKLA ÇOĞALIR (.....KENDER.....)

Tolkien YÜZÜKLERİN EFENDİSİ

İKİ KULE

John Ronald Reuel Tolkien, 1892'de Güney Afrika'da doğdu Dilbilim ve Eski İngilizce konularında uzmanlaştı ve 1945'te Oxford Üniversitesi'nde İngilizce Profesörü oldu 1959'a kadar bu görevde kaldı Oxford'da II Dünya Savaşı'ndan önceki yıllarda Owen Barfield, C S Lewis ve Charles Williams gibi yazarlarla birlikte edebi bir çevre oluşturdu Yüzüklerin Efendisi'nin (ve örneğin, C S Lewis'in Kozmik Uçleme'sinin) temeli bu çevrenin toplantılarında atılmıştır

Yüzüklerin Efendisi'nin 1954 ve 1955 yıllarında üç cilt halinde yayınlanması, özellikle "saygıdeğer" bir İngiliz Dik ve Edebiyatı profesörünün "fantezi" gibi bir türde eser vermesi, edebiyat eleştirisi çevrelerinde küçük çaplı bir skandala yol açtı Tolkien'in 1937'de yayınladığı Hobbit (Mitos/Ala-kırkbeş, 1997), daha ziyade masal türüne ait bir çalışma olarak kabul edildiği için üzende pek durulmamıştı Oysa Tolkien, Yüzüklerin Efendisi'yle birlikte, Hobbit'te başladığı "dünya yaratma" projesinde ısrarlı olduğunu gösterdi

Yüzüklerin Efendisi'nin yarattığı dalgalanma, "fantezi" türünün, tıpkı o yıllarda bilimkurgu için de olduğu gibi, "saygın" edebiyat birlemlerine kabul edilmesinde önemli rol oynadı, Tolkien'i izleyen fantezi yazarları, onu ve onun yarattığı "Orta Dünya'yı büyük ölçüde taklit etmekten vazgeçemediler

Tolkien'in 1973'teki ölümünden sonra 'Orta Dünya'nın Birinci Çağ'ını ele alan Silmarillion (1977), oğlu Christopher Tolkien tarafından yayına hazırlandı Christopher Tolkien 1980'li ve 90'lı yıllar boyunca babasının yanına kalmış elyazmalarını yayınlamak için eksiksiz bir "Orta Dünya" tanımı hazırlamaya gayret etti

YÜZÜKLERİN EFENDİSİ

<

Üç Yüzük göğün altında yaşayan Elf Kralları'na

Yedisi taşın saraylarında Cüce Hükümdarları'a,

Dokuz Yüzük Ölümlü insanlar'a, ölecekler ne yazık ki Bir Yüzük gölgeleri içindeki Mordor Diyarı 'nda

Kara tahtında oturan Karanlık Efendisi'ne

Hepsine hükmedecek Bir Yüzük, hepsini o bulacak Hepsini bir araya getirip karanlıkta

birbirine bağlayacak

Gölgeler içindeki Mordor Diyarı 'nda

BÖLÜM I

BOROMIR'İN AYRILIŞI

Aragom tepeye hızla tırmanmaya devam etti. Arada bir durup yere eğiliyordu. Hobbitler yere çok hafif bastıklarından ayak izlerini okumak Kolcular için bile o kadar kolay değildir; fakat zirveden pek uzak olmayan bir yerd.e yofu bir pınar kesiyordu ve nemli toprak üzerinde aradığı şeyi gördü.

"işaretleri doğru okuyorum," dedi kendi kendine. "Frodo zirveye koşmuş. Orada ne gördü acaba? Ama aynı yoldan geri dönüp tekrar aşağıya inmiş."

Aragom bir an tereddüt etti. Bu kafa karışıklığında kendisine yol gösterecek bir şey görmeyi umarak kendisi de tahta ulaşmayı istiyordu; ama fazla zamanı yoktu. Aniden ileriye sıçradı ve iri kaldırım taşlarını aşır basamaklardan yukarı zirveye doğru koştu. Sonra tahta oturup etrafa baktı. Fakat güneş kararmış gibiydi; sanki dünya donuk ve uzaktı. Kuzey'den başlayıp tekrar Kuzey'e döndü; uzaktaki tepelerden başka bir şey görmedi; yalnız çok uzakta kartalı andıran büyük bir kuşun geniş halkalar çizerek yavaş yavaş yere doğru alçaldığını gördü.

Tam etrafı gözetlerken keskin kulakları aşağıdan, Nehir'in batı yakasındaki ormanlık alandan gelen sesleri yakaladı. Doğrudu. Bağış-malar vardı; aralarından dehşet içinde orklann haşin seslerini seçebildi. Sonra birden derinden gelen bir sesle büyük bir boru öttürüldü; ses muazzam bir haykırıyla kükreyen şelalelerin üzerine yükseldi, tepelere çarpıp boşluklarda yankılandı.

"Boromir'in borusu!" diye haykırdı Aragorn. "Müşkül durumda!" Basamaklardan aşağıya fırladı, patikadan aşağıya sıçrayıp uzaklaştı. "Eyvah! Bugün üstümde bir uğursuzluk var, ne yapsam ters gidiyor. Sam nerede?"

Aragom koşarken bağışmalar giderek yükselmişti, ama şimdi daha zayıftılar ve boru çaresizlik içinde üfleniyordu. Orklann çığlıktan

12

iKi KULE

vahşi ve tiz seslerle yükseldi ve aniden boru sesleri kesildi. Aragorn son yamaçtan aşağıya koştu fakat daha tepenin eteğine varmamıştı ki sesler iyice zayıfladı; sola dönüp onlara doğru-koşarken geri çekildiler, sonunda tamamen duyulmaz oldular.

Aragorn parlak kılıcını çe-k.p Elendil! Elendil! diye bağırarak ağaçların içine daldı.

Parth Galen'in bir mil kadar ötesinde, gölden pek uzak olmayan küçük bir açıklık alanda Boromir'i buldu. Sırtını ulu bir ağaca dayamış, sanki dinleniyormuş gibi oturuyordu. Fakat Aragorn onun bir sürü kara tüylü okla deşilmiş olduğunu gördü; kılıcı hâlâ elindeydi ama kabzasına yakın bir yerden kırılmıştı; ikiye yarılmış borusu yanba-şmdıydı. Etrafında ve ayaklarının dibinde bir yığın ork ölmüş yatıyordu.

Aragorn, Boromir'in yanına diz çöktü. Boromir gözlerini aralayıp konuşmaya çalıştı. Nihayet ağzından ağır ağır birkaç söz döküldü. "Frodo'dan yüzüğü almaya çalıştım," dedi. "Çok üzgünüm. Cezamı çektim."

Bakışları devrilen düşmanlarına kaydı; en az yirmisi orada yatıyordu. "Gittiler: Buçukluklar: Orklar onlan aldı. Galiba ölmediler. Orklar onları bağladı." Durdu ve gözleri yorgunlukla kapandı. Bir süre sonra tekrar konuştu.

"Elveda Aragorn! Minas Tirith'e git ve halkımı kurtar! Ben yenik düştüm."

"Hayır!" dedi Aragorn, elini tutup alnından öperken. "Sen kazandın! Pek az insan böyle bir zafer kazanmıştır. Huzur içinde ol! Minas Tirith düşmeyecek!"

Boromir gülümsedi.

"Ne tarafa doğru gittiler? Frodo yanlarında mıydı?" diye sordu Aragorn.

Ama Boromir bir daha konuşmadı.

"Heyhat!" dedi Aragorn. "Böyle göçüyor Muhafız Kulesi Hükümdarı, Denethor'un varisi! Acı bir son. Grup darmadağın oldu. Yenik düşen benim. Gandalf in bana olan güveni boşmuş. Şimdi ne yapacağım? Boromir Minas Tirith'e gitme işini bana yükledi, gönlüm de bundan yana; ama Yüzük ve Taşıyıcısı neredeler? Onlan nasıl bulacağım ve Macera'yı felaketten nasıl koruyacağım?"

Bir süre ağlamaktan iki büklüm, Boromir'in eli hâlâ ellerinde diz çöküp öylece kaldı. Legolas ile Gimli onu böyle buldular. Tepenin ba-

13

BOROMtR'İN AYRILIŞI

ti yamaçlarından, ağaçların arasından sanki avlanılmış gibi yavaşça sokularak sessizce gelmişlerdi. Gimli'nin elinde baltası vardı, Lego-las'ınkindeyse uzun bıçağı: Bütün okları tükenmişti. Açıklığa gelince şaşkınlıkla kalakaldılar; sonra bir an başlarını kederle öne eğip durdular, çünkü her şey apaçık ortada gibi görünüyordu.

"Heyhat!" dedi Legolas, Aragorn'un yanına gelerek. "Ormanda birçok ork avlayıp

öldürdük ama burada olsak daha çok faydamız do-kunacakmış. Boruyu işitir işitmez geldik ama belli ki geç kalmışız. Korkarım ölümcül bir yara almışsın!"

"Boromir öldü," dedi Aragorn. "Ben yara almadım çünkü onun yanında değildim. Ben uzakta tepedeyken, o hobbiüeri korurken öldü."

"Hobbitler!" diye bağırdı Gimli. "Onlar neredeler o halde? Frodo nerede?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Aragorn bitkin, "ölmeden önce Boromir orklann onlan bağıladıklarını söyledi; ölü olduklarını zannetmiyordu. Onu Merry ile Pippin'i izlemesi için yollamıştım, ama Frodo veya Şam'ın yanında olup olmadığını sormadım, sorduğumdaysa artık çok geçti. Bugün bütün yaptıklarım ters gitti. Şimdi ne yapmak lazım?"

"Önce ölüyle ilgilenmeliyiz," dedi Legolas. "Bu kötü orklar arasında leş gibi yatmasına izin veremeyiz."

"Fakat acele etmemiz gerek," dedi Gimli. "O olsaydı bizim oyalanmamızı istemezdi. Eğer Grup'tan herhangi birinin esir düşmüş olma ihtimali varsa orklan izlememiz gerek."

"Ama Yüzük Taşıyıcısı'nın onlarla birlikte olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Aragorn. "Onu bırakacak mıyız? Önce onu aramamız gerekmez mi? Şimdi kötü bir seçim var önümüzde!"

"O zaman gelin önce yapmamız lazım gelen şeyi yapalım," dedi Legolas. "Yoldaşımızı gerektiği gibi gömecek veya üzerine bir höyük yapacak ne vaktimiz var ne de aletimiz. Üzerine taşlardan bir tümsek yapabiliriz."

"Bu iş hem zor hem de uzun sürer; taş bulabileceğimiz en yakın yere su kenarı," dedi Gimli.

"O halde onu kendi ve mağlup ettiği düşmanlarının silahlarıyla birlikte bir kayığa yerleştirelim," dedi Aragorn. "Rauros Şelaleleri'ne yollayıp Anduin'e emanet edelim. Gondor Nehri kötü bir yaratığın, kemiklerine saygısızlık etmemesini sağlar en azından."

14

iKi KULE

Çabucak orklann üzerlerini arayıp kılıçlarını, yarılmış miğferlerini ve kalkanlarını ortaya yığdılar.

"Bakın!" diye bağırdı Aragorn. "İşaretler bulmaya başladık bile!" Korkunç silahların oluşturduğu yığından yaprak biçimli, altın rengi ve kırmızıyla işlenmiş iki bıçak

çıkarttı; biraz daha arayınca küçük kırmızı taşlarla bezenmiş siyah kınlan da buldu. "Ork aletleri değil bunlar!" dedi. "Bunları hobbitler taşıyordu. Belli ki orklar onlan yağmalamışlar ama ne olduklarını bildiklerinden alıkoymaya korkmuşlar: Mordor'un zehirine karşı büyülerle kaplanmış Baüh işi bıçaklar bunlar. O halde eğer hâlâ yaşıyorlarsa arkadaşlarımız silahsız. Ben . bunları alıkoyacağım, her şeye rağmen onlara geri vermeyi umarak."

"Ben de," dedi Legolas, "bulabildiğim bütün oklan alacağım çünkü sadağım boşaldı." Yığıcı ve etrafı yoklayıp zarar görmemiş ve orklann genellikle kullandıklarından daha uzun saplara sahip epey ok buldu. Bunları yakından inceledi.

Ve Aragorn ölümlere bakıp şöyle dedi: "Burada yatanlann birçoğu Mordor halkına mensup değil. Eğer orklar ve türleri hakkında bildiklerim doğrusya, bunlardan bazıları Kuzey'den, Dumanlı Dağlar'dan. Ayrıca burada benim tanımadıkları da var. Silahları hiç de ork usulü değil!"

Daha iri yapılı, esmer, çekik gözlü, kalın bacaklı ve kocaman elli dört gulyabani asker vardı. Kılıçları, genellikle orklann kullandığı kavisli palalardan değildi, kısa ve enliydi; ayrıca porsukağacından yapılmış, boyu ve biçimi insanlannkine benzeyen yayları vardı. Kalkanlarında garip bir arma bulunuyordu: Kara bir alanın ortasında küçük beyaz bir el; demir miğferlerinin önüne de beyaz metalden işlenmiş bir S rünü yerleştirilmişti.

"Bu işaretleri daha önce görmemiştin," dedi Aragorn. "Ne anlama geliyorlar?"

"S, Sauron demek," dedi Gimli. "Bunu okumak kolay."

"Yo hayır!" dedi Legolas. "Sauron elf rünlerini kullanmaz."

"Ne gerçek ismini kullanır ne de isminin yazılmasına veya telaffuz edilmesine izin verir," dedi Aragorn. "Ayrıca beyaz renk de kullanmaz. Barad-dûr hizmetindeki orklar Kırmızı Göz işaretini kullanır." Bir an düşündü. "S, Saruman demek sanırım," dedi sonunda. "Isengard'da kötülük kol geziyor ve Batı artık güvende değil. Aynı Gandalf m korktuğu gibi: Hain Saruman bir biçimde yolculuğumuz-

BOROMtR'tN AYRILIŞI 15

dan haberdar olmuş. Gandalf in sonunu da biliyor olması ihtimali mevcut. Moria'dan gelen takipçiler Lören'in gözünden kaçmış olabilirler veya o ülkeden uzak durup Isengard'a başka yollardan gelmiş de olabilirler. Orklar hızla yol alırlar. Fakat Saruman'ın haber almak için kullandığı birçok yol var. Kuşları hatırlıyor musunuz?"

"Bilmecelerle uğraşacak zamanımız yok," dedi Gimli. "Haydi Bo-romir'i taşıyalım!"

"Fakat sonra bilmeceleri çözmeye çalışmalıyız, eğer doğru yolu seçmek istiyorsak," diye cevap verdi Aragorn.

"Belki de doğru seçim yoktur," dedi Gimli.

Baltasını alıp birkaç dal kesmeye başladı cüce. Bunları kirişlerle bir araya bağlayıp pelerinlerini bu iskeletin üzerine yaydılar. Bu kaba tabutun üzerine yol arkadaşlarının cesedini ve Boromir'le gitmesini uygun bulup seçtikleri, son dövüşünün yadigarlarını yerleştirip kıyıya taşıdılar. Sahile kadar olan mesafe kısaydı ama yine de bu işin pek kolay olmadığını gördüler çünkü Boromir hem uzun, hem de güçlü bir adamdı.

Legolas ile Gimli aceleyle Parth Galen'in eteğine giderken, Aragorn tabuta göz kulak olmak için su kenarında kaldı. Bir mil kadar bir mesafeydi gittikleri; iki kayığı kıyı boyunca aceleyle geri getirmek ise epey vakitlerini aldı.

"Bir tuhafılık var!" dedi Legolas. "Nehir kenarında sadece iki kayık vardı. Diğerinin izini bulamadık."

"Orklar oraya da mı gitmiş?" diye sordu Aragorn.

"Onların izine rastlamadık," diye cevap verdi Gimli. "Ayrıca orklar bütün kayıkları ve eşyaları da alır veya telef ederlerdi."

"Oraya vardığımızda ben zemine bir bakayım," dedi Aragorn.

Artık Boromir'i onu taşıyacak olan kayığın ortasına yatırmışlardı. Gri başlığıyla elf pelerinini katlayarak başının altına yerleştirdiler. Uzun kara saçını tarayarak omuzlarına yaydılar. Lórien'in altın kemeri belinde panlıyordu. Miğferi yanına yerleştirilmişti; kucağına da yanmış borusunu ve kılıcının kabzasıyla kınını koydular; ayaklarının altına da düşmanların kılıçlarını. Sonra kayığın burnunu diğer kayığın kıçına bağlayarak onu suya çektiler. Sahil boyunca yavaş yavaş küreklere asılıp hızla akan kanala dönerek Parth Galen'in yeşil çimenliğini geçtiler. Tol Brandir'in dimdik yükselen yamaçları parlıyordu:

16

İKİ KULE

Artık günün ortasıydı. Onlar güneye doğru ilerledikçe Rauros'un su bulutu yükselmeye ve önlerinde altından bir pus halinde donuk donuk titreşmeye başladı. Şelalenin hızlı akışı ve gümbürtüsü, rüzgârsız havayı sarsıyordu.

Eleme cenaze kayığını çözdüler: Akıp giden suyun bağındaki kayık ilerlerken, Boromir öylece, huzur içinde yatıyordu. Onlar kendi kayıklarını küreklileriyle akıntıya kapılmasın diye tutarken, akarsu Boromir'i aldı götürdü. Kayık yanlarından yüzerek geçti ve yavaş yavaş, altın ışık içinde siyah bir noktacı kadar küçülerek onlardan ayrıldı; sonra aniden gözden kayboldu. Rauros hiç değişmeden gürlemeye devam etti. Nehir, Denethor oğlu Boromir'i almıştı; Minas Tirith'te, sabahları Ak Kule'de dururken

görülmedi bir daha Boromir. Fakat Gon-dor'da, daha sonraki günlerde, uzun bir zaman boyunca, elf kayığının onu gece, yıldız ışıklar altında şelalelerden ve köpüren gölcükten geçirip Osgiliath'tan aşağıya taşıdığı, Anduin'in haliçlerinden aşmp Büyük Deniz'e çıkardığı söylenmiştir.

Bir süre için üç yol arkadaşı sessizce ardından baktılar. Sonra Ara-gorn konuştu. "Onu Ak Kule'den arayacaklardır," dedi, "lâkin ne dağdan ne de denizden geri dönmeyecek." Sonra yavaş yavaş şarkı söylemeye başladı:

Bataklıktan, uzun otlar biten kırlardan, Rohan boyunca gelir, Yürür gelir Batı Yeli, gelir surlara erişir. "Ey gezgin yel, Batı'dan ne haberler getirdin bu gece bana? Selvi boylu Boromir'i gördün mü yıldız ya da ay ışığında?" "Yedi dereden, geniş boz bulantk surlardan geçerken gördüm onu; Gördüm boş topraklardan geçtiğini, derken kaybolduğunu Kuzey'in gölgelerine doğru. Sonra hiç görmedim onu bir daha Belki Kuzey Yeli duymuştur Denethor oğlunun borusunu ama." "Ey Boromir! Yüksek surlardan bakıyorum batıya, uzaklara, Ama kimsenin yaşamadığı boş topraklardan çıkıp

gelmiyorsun bu yana. "

Sonra Legolas söyledi:

Eser gelir Güney Yeli Deniz'in ağzından, kum tepelerini,

taşları aşar;

Martı çığlıkları getirir yanında, kapımızda figan eder durur. "Ey dertli yel. Güney'den ne haberler getirdin bu akşam bana?"

17

BOROMtR'tN AYRILIŞI

Nerede Dürüst Boromir? Geciktikçe keder basıyor insana." "Sorma bana nerede diye - o kadar çok kemik var ki Ak sahillerde ve kara sahillerde, fırtınalı göğün altındaki: O kadar çok kişi geçti ki Anduin'den, akan Deniz'i bulmaya. Kuzey Yeli'ne sor; onların haberini Kuzey Yeli getirir hep bana." "Ey Boromir! Kapıdan güneye uzanıyor yol, ta deniz kıyısına, Ama boz suların ağzından, ağlaşan martılarla çıkıp gelmiyorsun

bu yana." Sonra tekrar Aragorn söyledi:

Kralların Kapısı'ndan eser gelir Kuzey Yeli, aşargürleyen

şelaleleri;

Kulenin etrafında çınlar berrak, soğuk borusunun sesi. "Ey kudretli yel, Kuzey'den ne

haberler getirdin bu gün bana? Cesur Boromir'den haber var mı ? Çok vakit geçti gittiğinden

bu yana." "Aman Hen'in dibinde duydum narasını. Nice düşmanla doğuştu

orada .

Yarılmış kalkaniyla kırık kılıcını yoldaşları taşıdı suya. Dik başı ve güzel yüzüyle dinlenmeye uzattılar vücudunu; Ve Rauros, altın Rauros şelalesi bağrına bastı onu." "Ey Boromir! Muhafız Kulesi kuzeye bakacak bundan böyle Günler sone erene kadar, Rauros'a, altın Rauros şelalesine."

Böylece şarkılandı bitirdiler. Sonra kayıkları çevirerek, ellerinden geldiğince hızla akıntıya karşı, Parth Galen'e geri götürdüler.

"Doğu Yeli'ni bana bıraktınız," dedi Gimli, "ama ben onun hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Zaten öyle olmalı," dedi Aragorn. "Minas Tirith'te Doğu Yeli'ne katlanırlar ama ondan haber sormazlar. Fakat artık Boromir kendi yoluna koyulduğuna göre biz de kendimizinkini seçme konusunda acele etmeliyiz."

Aragorn yeşil çimleri inceledi, hızla ama dikkatle, sık sık toprağa doğru eğilerek. "Bu topraklara hiç ork gelmemiş," dedi. "Bunun dışında kesin bir şey söyleyemem. Bizim bütün ayak izlerimiz burada, birbiri üzerinden geçip duruyor. Biz Frodo'yu aramaya başladıktan sonra buraya hiç hobbit gelmiş mi bilemem." Nehir kıyısına, pınardan gelen minik derenin Nehir'e damla damla aktığı yerin yakınına geri döndü.

iKi KULE

18

.

"Burada bazı kesin izler var," dedi. "Hobbitin biri suda oynaşmış; ama ne kadar zaman önce bilemeyeceğim."

"O zaman bu bilmeceye ne diyorsun?" diye sordu Gimli.

Aragorn hemen cevap vermedi, konaklama yerine geri dönerek eşyalara baktı, "iki denk eksik," dedi, "ve birinin Sam'inki ofduğu kesin: Onunki oldukça büyük ve ağırdı. O zaman cevap şu: Frodo kayıkla ayrıldı ve hizmetkârı da onunla gitti. Hepimiz başka başka yerlerdeyken Frodo geri gelmiş olmalı. Ben, tepeye tırmanırken Sam'le karşılaşmış beni izlemesini söylemiştim; ama belli o öyle yapmamış. Beyinin

aklındakileri okumuş olmalı ki, Frodo gitmeden buraya geri dönmüş. Sam'i geride bırakmak pek kolay olmamış Frodo için!"

"Ama neden bizi geride, tek bir söz söylemeden bıraktı gitti?" dedi Gimli. "Bu garip bir hareket!"

"Ve cesurca bir hareket," dedi Aragorn. "Sam haklıydı sanırım. Frodo hiçbir arkadaşını kendisiyle birlikte Mordor'da ölüme sürüklemek istemiyordu. Ama kendisinin oraya gitmesi gerektiğini de biliyordu. Bizden ayrıldıktan sonra korkusunu ve kuşkusunu yenen bir şey olmuş olmalı."

"Belki de avlanan orklar geldiler üzerine, o da kaçtı," dedi Lego-las.

"Kaçtığı kesin," dedi Aragorn, "ama, bence orklardan değil." Fro-do'nun ani kararının ve kaçışının ardındaki nedenin ne olduğunu düşündüğünü söylemedi Aragorn. Boromir'in son sözlerini uzun süre bir sır olarak sakladı.

"En azından artık birçok şey açıklığa kavuştu," dedi Legolas: "Frodo artık Nehrin bu yanında değil: Kayığı sadece o alabilirdi. Ve Sam de onunla beraber, kendi dengini de ancak o alabilirdi."

"O halde bizim seçimimiz," dedi Gimli, "ya kalan kayığı alıp Fro-do'yu izlemek, ya da yayan olarak orklann peşine düşmek olacak. Her iki yönde de pek az umut var. Daha şimdiden kıymetli saatler kaybettik."

"Durun bir düşüneyim," dedi Aragorn. "Umanm şimdi doğru bir seçim yapıp bu mutsuz günün kötü kaderini değiştiririm!" Bir an sessiz durdu. "Orklan izleyeceğim," dedi sonunda. "Frodo'yu Mordor'a kadar götürüp sonuna kadar onunla giderdim; ama şimdi onu yabanda aramaya kalkarsam tutsakları işkenceye ve ölüme terk etmiş olurum. Kalbim sonunda açık açık konuşuyor: Yüzük Taşıyıcısı'nın kaderi artık benim ellerimde değil. Grup üzerine düşen rolü oynadı. Yine de

19

BOROMİR'TN AYRILIŞI

geride kalan bizler, hâlâ gücümüz varken yol arkadaşlarımızı yüz üstü bırakamayız. Gelin! Gidelim artık. Bırakabileceğimiz her şeyi bırakın! Gece gündüz yolumuza devam edeceğiz!"

Son kayığı da çekerek ağaçların arasına taşıdılar. İhtiyaçları olmayan ve taşıyamayacakları eşyaları kayığın altına yerleştirdiler. Sonra da Parth Galen'den ayrıldılar. Boromir'in öldüğü açıklığa geldiklerinde akşam ışığı kararmaya başlamıştı. Burada orklann izini yakaladılar. Bu izleri bulmak için pek de ustalığa gerek yoktu.

"Başka hiçbir halk böyle çığnemez yeri," dedi Legolas. "Yetişmekte olan şeyleri,

yollarına çıkmasa da çiğnemekten ve ezmekten zevk alıyorlar sanki."

"Ama buna rağmen çok hızlı gidiyorlar," dedi Aragorn, "ve yorulmuyorlar. Ayrıca ileride, daha sert olan çıplak topraklarda yolumuzu bulmak için daha çok uğraşmak zorunda kalabiliriz."

"Evet, haydi peşlerine!".dedi Gimli. "Cüceler de hızlı giderler ve orklardan çabuk da yorulmazlar. Yine de bu uzun bir kovalamaca olacak: Bizden çok önce çıktılar yola."

"Evet," dedi Aragorn, "hepimizin cücelerine dayanıklılığına ihtiyacı olacak. Ama haydi! Umudumuz olsun olmasın, düşmanımızın izini takip edeceğiz. Eğer biz daha hızlı çıkarsak, vay geldi başlarına! Üç Soy -cifler, cüceler ve insanlar- arasında dilden dile dolaşan bir efsaneye dönüşecek bir kovalamaca olacak bu. İleri Üç Avcılar!"

Bir ceylan gibi sıçradı ileriye. Ağaçlar arasından koştu, ileri, daha da ileri yönlendirdi onları, artık kararını vermiş olduğu için yorulmadan, hızla. Gölün etrafındaki ormanları arkalarında bıraktılar. Uzun yamaçlara, karanlık, daha şimdiden batan günele kıpkırmızı olmuş göğe karşı kapkara duran yamaçlara tırmandılar. Alacakaranlık bastı. Taş topraklara doğru gri birer gölge gibi geçip gittiler.

ROHAN SÜVARİLER! o

21

BÖLÜM II

ROHAN SÜVARİLERİ

Alacakaranlık koy ulaştı. Arkalannda, aşağıdaki ağaçların arasına bir sis çökerek Anduin'in soluk sınırları üzerine serildi. Ancak gökyüzü berraktı. Yıldızlar çıktı. Yükselmekte olan ay Batı'ya doğru ilerliyordu; kayaların gölgeleri simsiyahtı. Kayalık tepelerin eteklerine varmışlardı; hızlan azalmıştı, çünkü izleri takip etmek artık kolay olmuyordu. Burada Eryn Muil'in dağlık bölgeleri Kuzey'den Güney'e doğru iki uzun devrik dağ sırası halinde uzanıyordu. Her iki dağ sırasının batı yanları da dik ve çetindi, fakat bir sürü sel yatağı ve dar koyaklarla kınışmış doğu yamaçları daha az meyilliydi. Bütün gece boyunca üç yol arkadaşı, ilk ve en yüksek sırtın tepesine tırmanıp sonra diğer yanındaki derin ve dolambaçlı vadinin karanlığına inerek bu girintili çıkıntılı arazide dolanıp durdular.

Burada, tan vaktinden önceki sakin ve serin saatte çok kısa bir süre için dinlendiler. Ay çoktan batmıştı önlerinde, üzerlerinde yıldızlar pırıldıyordu; günün ilk ışığı henüz arkalandaki tepeleri aşmamıştı. O an için Aragorn tamamiyle yolunu şaşırılmış bir haldeydi: Orkları izi vadiye iniyor fakat orada ortadan yok oluyordu.

"Ne tarafa dönmüş olabilirler sence?" dedi Legolas. "Kuzey'e tsen-gard'a doğrudan giden yola mı, yoksa senin tahmin ettiğin hedefleri olan Fangorn'a mı? Ya da Entsuyu'na gitmek için güneye doğru mu?"

"Nehire yönetmezler, hedefleri ne olursa olsun," dedi Aragorn. "Ve eğer henüz Rohan'da işler çığnndan çıkmadıysa ve Saruman'ın gücü de çok fazla artmadıysa, orklar Rohirrim alanlanndan buldukla-n en kısa yolu seçeceklerdir. Biz kuzeyi araşturalım!"

Vadi, sıra sıra tepelerin arasında taşlık bir çukur gibi uzanıyordu; dibinde, devrilmiş kayalar arasında damla damla akan bir dere vardı. Sağ yanlannda bir uçurum hiddetle duruyor; sollarında ise gecenin

son saatlerinde loş ve gölgeli gri yamaçlar yükseliyordu. Kuzeye doğru bir mil kadar gittiler. Aragorn toprağa eğilmiş, batıdaki tepeye doğru yükselen kıvrımlan ve sulann açmış olduğu yataklan araştırıyordu. Legolas biraz öndeydi. Aniden bir çığlık attı elf ve diğerleri koşarak ona doğru ilerlediler.

"Avladıklarımızdan bazılanı geçmişiz bile," dedi Legolas. "Balan!" işaret etti; onlar da daha önce yamacın eteğine yuvarlanmış kayalar sandıklan şeylerin birbiri üzerine yığılmış bedenler olduğunu gördüler. Beş ölü ork yatıyordu orada. Bir sürü acımasız darbeye biçilmişlerdi; ikisinin de kelleleri uçmuştu. Toprak onların kara kanla-nyla ıslanmıştı.

"Al bir bilmece daha!" dedi Gimli. "Fakat bu bilmeceyi çözmek için gün ışığına ihtiyacımız var; bizse bekleyemeyiz."

"Yine de neresinden bakarsanız bakın, bilmece çok umutsuz görünmüyor," dedi Legolas. "Orklann düşmanlan büyük bir ihtimalle bizim dostlanmız olacaktır. Bu tepelerde yaşayan bir halk var mı?"

"Hayır," dedi Aragorn. "Rohirrimler nadiren gelir buraya, üstelik burası Minas Tirith'ten de uzaktadır. Bizim bilmediğimiz nedenlerle bir grup insan burada avlanıyor olabilir. Yine de böyle olduğunu zannetmiyorum."

"Sence ne?" dedi Gimli.

"Bence düşman, kendi düşmanını yanında getirmiş," diye cevap verdi Aragorn. "Bunlar uzaklardan gelen Kuzeyli Orklar. Katledilmiş olanlan arasında o garip nişanlı iri orklardan hiç yok. Sanırım bir tartışma olmuş: Bu işe yaramaz halk arasında pek olağandışı bir şey değildir bu. Belki de yol hakkında bir münakaşa olmuştur."

"Ya da tutsaklar hakkında," dedi Gimli. "Umanm onlar da burada sonlanı bulmamışlardır."

Aragorn, geniş bir daire içindeki zemini inceledi fakat kavgayla ilgili başka bir ize rastlamadı. Yollarına devam ettiler. Daha şimdiden doğu tarafındaki gök soluklaşmaya başlamıştı; yıldızlar soluyor, gri bir ışık yavaş yavaş büyüyordu. Kuzeyde biraz ileride, cılız bir .derenin döküle döküle, kıvnla kıvnla, vadide taşlık bir yol açmış olduğu bir kıvnma geldiler. Bu kıvnrun içinde biraz çalı yetişmişti ve her iki yanında çimenlik bazı yerler vardı.

"Nihayet!" dedi Aragorn. "işte aradığımız izler! Bu su kanalından yukarı: Tartışmadan sonra orklann gittikleri yol bu."

22

iKt KULE

Takipçiler dönerek yeni yollarında hızla ilerlediler. Sanki gece dinlenip dinleşmişler gibi taştan taşa sıcıyorlardı. Sonunda gri tepenin zirvesine vardılar; ani bir esinti saçlarının arasından esip pelerinlerini kıpırdattı: Serin seher yeli.

Arkalarını dönünce, Nehir'in üzerinden uzaktaki tepelerin tutuştuğunu gördüler. Gün gökyüzüne sıçradı. Güneşin al kenarları karanlık toprağın omuzları üzerinden yükseldi. Önlerinde, Batı'da, biçimsiz ve kurşuni dünya kıpırtısız uzanıyordu; fakat daha onlar bakarken gecenin gölgeleri eridi ve uyanan toprağın renkleri geri döndü: Yeşil, Ro-han'ın engin çayırlarına aktı; suların aktığı vadilerde beyaz bir sis titreşti; sollarında uzaklarda ise, en az otuz fersah uzakta, tepeleri günün doğusuyla kızaran karlara bulanmış, dimdik zirvelerle yükselen Ak Dağlar duruyordu, mavi ve mor.

"Gondor! Gondor!" diye haykırdı Aragorn. "Umarım daha mutlu bir saatte bakarım yine sana! Henüz yolum güneye, senin parlak derelerine uzanmıyor.

Gondor! Gondor, Dağlar'la Deniz'in orta yerinde

Eserdi Batı Yeli; dururdu ışık Gümüş Ağaç 'm üzerinde

Ve parlak bir yağmur gibi dökülürdü eski Kralların bahçelerine

Ey mağrur surlar! Ak kuleler! Ey kanatlı taç! Altın taht bir de!

Ey Gondor, Gondor! İnsanlar Gümüş Ağaç 'ı görecek mi bir daha;

Esecek mi Batı Yeli yeniden, Dağlar'la Deniz'in arasında?

Haydi artık gidelim!" dedi, gözlerini Güney'den ayırıp gitmesi gereken yöne, batıya ve kuzeye çevirerek.

Yolcuların durduğu sırt, ayaklarının dibinden dik bir şekilde alça-

hyordu. Altunda, yirmi fersah kadar ilerde, dimdik bir uçurumla son bulan geniş ve engebeli bir çıkıntı vardı: Rohan'ın Doğu Duvan. Böylece Emyrn Muil son buluyor, görüş alanlarının sonuna kadar Rohir- J rimler'in yeşil düzlükleri-uzanıyordu. 1

"Bakın!" diye bağırdı Legolas, üzerlerindeki soluk gökyüzünü işaret ederek, "işte yine o kartal! Çok yüksekte. Şimdi uzaklaşıyor gibi, bu topraklardan geriye Kuzey'e. Çok hızlı gidiyor. Bakın!"

"Yo, benim gözlerim bile göremiyor onu sevgili Legolascığım," dedi Aragorn. "Gerçekten de çok yüksekte olmalı. Eğer daha önce gördüğümle aynı kuş ise, görevi nedir merak ettim. Ama batan! Ben

23

ROHAN SÜVARİLER!

daha yakında bir şey görüyorum; bununla acilen ilgilenmemiz gerek. Düzlükte hareket eden bir şey var!"

"Birçok şey var," dedi Legolas. "Bu yaya giden büyük bir grup; fakat daha fazlasını söyleyemem, ne tür yaratıklar olduğunu da bilemem. Fersahlarca uzaktalar: Bence on iki fersah; fakat arazinin düzlüğü insanın mesafeyi tahmin etmesini zorlaştırıyor."

"Her şeye rağmen, artık yönümüzü seçmek için iz sürmemize gerek yok herhalde," dedi Gimli. "Gelin, bir an önce aşağıdaki çayırlara inen bir yol bulalım."

"Orklann seçtiği yoldan daha kestirme bir yol bulabileceğinden emin değilim," dedi Aragorn.

Artık düşmanlarını günün berrak ışığında izliyorlardı. Öyle görünüyordu ki orklar mümkün olduğunca hızlı ilerlemişlerdi. Arada sırada takipçiler orklann düşürdüğü ya da attığı şeylere rastlıyordu: Yiyecek torbalan, sert, gri ekme kırıntıları ve kabuklan, yırtılmış siyah bir pelerin, taşlarda parçalanmış ağır, demir kabaralı bir ayakkabı, izler onları dik kayaların tepesi boyunca kuzeye yönlendirdi ve zamanla, şarılıyla aşağıya doğru akan bir derenin bir kayanın içine oyduğu derin bir yanğa vardılar. Bu dar koyakta, kaba bir yol, dik bir merdiven gibi düzlüğe iniyordu.

Aşağıda, beklenmedik bir şekilde Rohan'ın çimenlerine vardılar. Çimenler yeşil bir deniz gibi Emyrn Muil'in tam eteğine kadar kaban-yordu. Dökülen akarsu sık su tereleri ve bitkileri arasında gözden kayboldu; ayrıca suyun, uzaktaki Entsuyu Vadisi'ne doğru uzanan hafif meyilli uzun yamaçlardan aşağıya inen yeşil tüneller içindeki şırıltı-sını da duyuyorlardı. Kış, arkalarındaki dağlara takılmış kalmıştı sanki.

Burada hava daha yumuşak ve sıcaktı; sanki bahar gelmeye başlamış, otlarla yapraklara su yürümüş gibi belli belirsiz bir koku vardı ortada. Legolas derin bir nefes aldı, tıpta çorak topraklarda uzun bir susuzluktan sonra koca bir yudum içmiş gibi.

"Ah! Yeşil koku!" dedi. "Uzun bir uykudan da iyi bu. Haydi koşalım!"

"Hafif ayaklar burada hızla koşabilir," dedi Aragorn. "Belki de demir pabuçlu orklardan çok daha hızlı. Şimdi onlara verdiğimiz avantajı kapatma şansımız var işte!"

Tek sıra halinde gidiyorlardı; gözlerinde sabırsız bir ışıkla, kesif bir koku almış av köpekleri gibi koşuyorlardı. Hemen hemen tam ba-

ROHAN SÜVARİLERİ

25

İKİ KULE

24

ularında, yürüyüş halindeki ork yığını kendilerine çirkin, dar ve uzun bir yol açıyordu; Rohan'ın güzel çimenleri onlar geçtikçe zedelenip karanyordu. Tam bu anda Aragorn bir çığlık atarak yan tarafa döndü.

"Durun!" diye bağırdı. "Henüz beni takip etmeyin!" Çabucak ana yoldan ayrılarak sağa doğru koştu; çünkü o yana giden, diğerlerinden ayrılan ayak izleri, minik ayakkabısız ayakların izlerini görmüştü. Ancak bunlar pek ileriye gidemedi, yine ana yoldan onlardan önce veya sonra ayrılan ork izleriyle kesişmiş ve tekrar kesin bir kavis çizerek, diğer ayak izlerine karışmışlardı. En uzak noktada Aragorn yere eğilerek otların üzerinden bir şey aldı; sonra koşarak geri geldi.

"Evet," dedi, "bunlar yeterince açık: Hobbit ayak izleri. Pippin'in-kiler sanırım. O diğerinden daha küçük. Ve şuna bir bakın!" Güneşte parıldayan bir şey kaldırdı elinde. Yeni açmış bir kayın ağacı yaprağına benziyordu, zarif ve bu ağaçsız düzlükte tuhaf bir şeydi bu.

"Elf pelerininin broşu!" diye bağırdılar Legolas ile Gimli birlikte.

"Boşu boşuna düşmez Lórien'in yaprakları," dedi Aragorn. "Bu şans eseri düşmemiş: izleyen biri olursa bir işaret olsun diye atılmış. Pippin, sırf bu amaçla yoldan ayrılmış sanırım."

"O halde en azından o hayattaymış," dedi Gimli. "Ve aklını kullanmış, bacaklarını da tabii. Bu yüreklendirici bir bilgi. Boşu boşuna takip etmiyorduk."

"Umanm bu cesaretini çok pahalıya ödememiştir," dedi Legoiias. "Gelin! Yolumuza devam edelim! O neşeli minik halkın, sığır gibi güdüldüğünü düşünmek yüreğimi dağlıyor."

Güneş öğlen vakti tepeye tırmanıp yavaş yavaş gökyüzünden aşağıya doğru ilerledi. Güney'de, uzaktaki denizden hafif bulutlar yükseldi ve havadaki esintiyle savrulup gitti. Güneş battı. Arkadan gölgeler yükselerek Doğu'dan uzun kolları uzattı. Avcılar yine de yollarına devam ettiler. Boromir düşeli bir gün olmuştu ve orklar hâlâ önlerinde, uzaktaydılar. Aynı seviyede uzanan düzlükte görünmüyorlardı artık.

Gecenin gölgesi etrafları sararken Aragorn durdu. Bütün gün süren yürüyüşte sadece iki kere, çok kısa süreyle durmuşlardı ve tan vakti önünde durdukları doğru duvanıyla aralarında yirmi fersah vardı şimdi.

"Sonunda önümüzdeki zor seçimi yapma vakti geldi," dedi. "Gece dinlenecek miyiz yoksa gücümüz kuvvetimiz elverdiğince ilerleyecek miyiz?"

"Eğer düşmanlarımız dinlenmezlerse ve biz uyumak için durursak o zaman bizi çok geride bırakmış olurlar," dedi Legolas.

"Orklar bile yürüyüşleri sırasında duruyorlardır herhalde, değil mi?" dedi Gimli.

"Orklar güneş altındaki açık alanlarda pek nadiren yürür; ama yine de bunlar yürüyor," dedi Legolas. "Belli ki gece de dinlenmeyecekler."

"Eğer gece yürürsek, izlerini takip edemeyiz," dedi Gimli.

"Yol dümdüz; ne sağa, ne sola sapıyor görebildiğim kadıyla," dedi Legolas.

"Belki karanlıkta size el yordamıyla rehberlik eder, düz bir çizgide götürebilirim," dedi Aragorn; "ama eğer yoldan çıkarsak veya yana sapsak o zaman güneş doğduğunda tekrar izleri buluncaya kadar çok oyalanmış oluruz."

"Ayrıca şu da var," dedi Gimli: "sadece gündüz vakti, yoldan ayrılan izler olup olmadığını görebiliriz. Eğer bir tutsak kaçarsa, ya da içlerinden biri başka bir yöne, diyelim doğuya, Ulu Nehir'e, Mordor'a, götürülecek olursa, bu izleri görmeden geçip, hiç fark etmeyebiliriz."

"Bu doğru," dedi Aragorn. "Fakat eğer geride işaretleri doğru okuduysam. Ak El'in orklar galip geldiler; şimdi bütün grup İsenyard'a doğru gidiyor. Şu andaki güzergâhları beni haklı çıkıyor."

"Yine de onların planlarına güvenmek acelecilik olur," dedi Gimli. "Ayrıca kaçma işine ne demeli? Karanlıkta olsaydı seni broşa götüren izleri geçer giderdik."

"O olaydan sonra orklar iki misli tetiktedir ve tutsaklar daha da yorgun olacaktır," dedi

Legolas. "Bir daha kaçan olmaz; tabii eğer bunu biz sağlamazsak. Bunu nasıl yapacağımızı düşünmek bile zor ama önce onlara yetişmemiz gerek."

"Yine de ben bile, birçok geziye katılmış bir cüce olmama ve halkımın öyle az dayanıklılarından sayılmamama rağmen hiç durmadan İ sengard'a kadar koşmam," dedi Gimli. "Benim de içim yanıyor, ben de bir an önce yola koyulurdum ama şimdi, daha sonra daha iyi koşabilmek için biraz dinlenmeliyim. Ve eğer dinleneceksek, gecenin körü bu iş için en iyi zamandır."

"Bunun zor bir seçim olduğunu söylemiştim," dedi Aragorn. "Bu tartışmayı nasıl sonuçlandıracağız?"

"Rehberimiz sensin," dedi Gimli, "ayrıca takiplerde de usta olan sensin. Sen seçeceksin."

26

iKi KULE

27

ROHAN SÜVARİLERİ

"Gönlüm bana gitmemi söylüyor," dedi Legolas. "Ama birbirimizi bırakmamalıyız. Ben de senin nasihatına uyacağım."

"Seçimi, kötü bir seçmene verdiniz," dedi Aragorn. "Argonath'tan geçtiğimizden beri benim seçimlerim ters gidiyor." Uzun bir süre, kuzey ve batıda toplanan geceye bakarak sustu.

"Karanlıkta yürümeyeceğiz," dedi sonunda, "îzleri kaybetme ve gelip geçen izleri gözden kaçırma tehlikesi daha önemli geliyor bana. Eğer ay yeterince ışık verseydi bu ışıktan yararlanırdık, ama maalesef! Ay çok erken batıyor ve henüz hem genç hem de solgun."

"Zaten bu gece üzeri örtülü de," diye mırıldandı Gimli. "Eğer Hanım bize Frodo'ya vermiş olduğu armağan gibi bir ışık vermiş olsaydı!"

"O ihsan edildiği yerde daha çok işe yarar," dedi Aragorn. "Esas Görev onunki. Bizimkisi ise, bu zamanın büyük olayları içinde ufak bir mesele. Başından beri nafile bir takiptir belki de, benim seçimimin ne düzeltebileceği, ne de bozabileceği nafile bir takip. Evet, seçimimi yaptım. O yüzden zamanı elimizden geldiğince iyi kullanalım!"

Aragorn kendini yere atarak hemen uykuya daldı, çünkü Tol Bran-dir'in gölgesinde

geçirdiği o geceden beri hiç uyumamıştı. Şafak sökmeden uyanıp kalktı. Gimli hâlâ derin uykudaydı ama Legolas ayakta, rüzgârsız bir gecede ki genç bir ağaç gibi düşünceli ve sessiz kuzeydeki karanlığa doğru bakıyordu.

"Çok çok uzaktalar," dedi üzüntüyle Aragorn'a dönerek. "Bu gece dinlenmediklerini söylüyor gönlüm bana. Artık sadece bir kartal yakalayabilir onları."

"Ne olursa olsun biz yine de izleyebildiğimiz kadar izleyeceğiz," dedi Aragorn. Eğilerek cüceyi uyandırdı. "Haydi! Gitmemiz lazım," dedi. "İz soğuyor."

"Fakat hâlâ karanlık," dedi Gimli. "Legolas tepede durup baksa bile onları güneş yükselmeden göremez."

"Korkarım ister tepeden olsun, ister düzlükten, ister güneş altında ister ay, artık benim görüş sahamdan çıktılar," dedi Legolas.

"Görüş işe yaramadığında toprak bize bilgi verebilir," dedi Aragorn. "Toprak onların nefret dolu ayakları altında inlemiş olmalı." Kulağını çimene yapıştırarak yere uzandı. Orada kıpırdamadan o kadar uzun bir süre yattı ki Gimli onun uyuyakalıp kalmadığını veya baygınlık geçirip geçirmediğini merak etmeye başladı. Şafak vakti pı-

nlıtısıyla geldi ve kurşuni bir ışık çoğaldı etraflarında. Sonunda Aragorn ayağa kalktı, artık arkadaşları yüzünü görebiliyorlardı: Solgun ve bitkindi; bakışları da tedirgindi.

"Toprağın söylentisi belirsiz ve karışık," dedi. "Millerce etrafımızda, toprak üzerinde hiçbir şey yürümüyor. Düşmanlarımızın ayakları belirsiz ve uzakta. Fakat atların ayak sesleri çok yüksek. Tam uyumak için yere uzandığımda onları duymuş olduğum geliyor hatınma; rüya- lanma girmişlerdi: Dört nala giden atlar, Batı'ya giden atlar. Fakat şimdi durmadan bizden uzaklaşıyorlar, kuzeye doğru gidiyorlar. Bu topraklarda neler oluyor merak ediyorum!"

"Haydi gidelim!" dedi Legolas.

Böylece takiplerinin üçüncü günü başladı. Günün, bulutlar ve arada bir görünen güneşle dolu uzun saatleri boyunca kâh hızlı hızlı yürüdüler, kâh koştular ama sanki içlerinde yanan ateşi hiçbir yorgunluk söndürememiş gibi hemen hemen hiç durmadılar. Nadiren konuştular. Engin sessizliğin özerinden geçtiler ve elf pelerinleri, geri plandaki gri-yeşil çayırların önünde soluklaştı; gün ortasının serin güneş ışığında bile, onlar iyice yaklaşımadan elf gözlerine sahip olmayan çok az kişi görebilirdi onları. Sık sık gönüllerinden, lembas'ı onlara armağan olarak verdiği için Lören'in Hamm'ına şükrediyorlardı, çünkü koşarken bile bu yiyecekteki yiyecekten güçlerini tazeliyorlardı.

Bütün bir gün boyunca düşmanlarının izi, bir mola vermeden, bir yana dönmeden kuzey batıya doğru dümdüz ilerledi. Gün bir kez daha sonuna ererken, arazinin ilerdeki alçak ve kambur yaylaların çizgisine doğru yükselmeye başladığı, uzun,

ağaçsız yamaçlara vardılar. Orklann izleri bu yaylalara, kuzeye doğru dönerken silikleşmeye başladı, çünkü toprak sertleşmeye ve otlar kısaltmaya başlamıştı. Uzakta sollarında Entsuyu deresi kıvınlıyordu, yeşil bir zeminde gümüş bir iplik gibi. Kıpırdayan hiçbir şey görünmüyordu. Aragorn sık sık hiçbir insan veya hayvan izine rastlamamış olmalanna hayret ediyordu. Rohirrimler'in yerleşim yerleri fersah fersah Güney'de, o anda sis ve bulutlar altında gizlenmiş olan Ak Dağlar'ın ormanlarının saçakları altındaydı; yine de daha önceleri At Beyleri'nin Doğu Emnet'te, ülkelerinin bu doğu bölgesinde sürüleri ve tavlalan vardı; konaklama yerlerinde çadırlarda yaşayan çobanlar kış aylarında bile sık sık buralarda dolanırlardı. Fakat artık bütün ülke bomboştu ve banş sükûnetine hiç de benzemeyen bir sessizlik hâkimdi.

iKi KULE

ROHAN SÜVARİLERİ

29

28

Alacakaranlıkta tekrar durdular. Artık Rohan ovalarında iki kere on iki fersah gitmişlerdi ve Emyrn Muil duvan Doğu'nun gölgeleri arasında kaybolmuştu. Yeni ay, puslu bir gökyüzünde pırıldıyordu a na çok az ışık veriyordu; yıldızlar da örtülmüşlerdi.

"Şu anda kovalamacamızda verdiğimiz molalara ve dinlenmekle geçirdiğimiz zamanlara öyle dış biliyorum ki," dedi Legolas. "Orklar önümüzden kaçıp gittiler, sanki Sauron'un kırbağı bizzat sırtlannday-mış gibi. Korkarım ormana ve karanlık tepelere varmışlardır bile; daha şjmdiden ağaçların gölgeleri altına geçiyorlardır."

Gimli dişlerini sıktı. "Bu bütün ümitlerimizin ve uğraşlarımızın hazin sonu!" dedi.

"Ümidimizin sonu olabilir ama uğraşlarımızın değil," dedi Ara-gorn. "Buradan geri dönecek değiliz. Ama çok yoruldum." Üzerinden gelmiş oldukları, Doğu'da toplanan geceye doğru uzanan yola baktı. "Bu topraklarda hüküm süren garip bir şeyler var. Bu sessizliğe hiç güvenmiyorum. Solgun aya bile güvenmiyorum. Yıldızlar solgun; daha önceleri hemen hiç olmadığım kadar yorgunum; önünde izlemesi gereken açık bir iz olan bir Kolcu'nun olmaması gerektiği kadar yorgun. Düşmanlarımızın hızlanmalarına yardımcı olan ve bizim önümüze görünmez bir engel koyan bir irade var: Kollarımız, bacaklarımızdan çok gönlümüzde olan bir yorgunluk."

"Çok doğru!" dedi Legolas. "Bunu Emyrn Muil'den ilk indiğimiz zamandan beri biliyordum. Çünkü bu irade arkamızda değil, önümüzde." Hilal şeklindeki ayın altında kararmakta olan Batı'ya doğru uzanan Rohan ülkesinin üzerinden uzakları işaret etti.

"Saruman!" diye mırıldandı Aragorn. "Ama bizi geri döndüreme-yecek! Evet durmamız gerekecek bir kez daha; çünkü bakın! Ay bile toplanan bulutların arkasına çekiliyor. Lâkin kuzeye doğru uzanacak yolumuz, yaylalar ve çayırlar arasından, gün geri gelir gelmez."

Daha önceki gibi ilk kalkan Legolas oldu; belki de gözünü hiç kırpmamıştı. "Kalkın! Kalkın!" diye bağırdı. "Kızıl bir tan vakti var. Ormanın kıyısında garip şeyler bekliyor bizi. İyi mi kötü mü bilemeyeceğim; ama çağırıyoruz. Kalkın!"

Diğerleri ayağa fırladılar ve derhal yola koyuldular tekrar. Yaylalar yavaş yavaş yaklaştı. Yaylalara vardıklarında öğle vaktine daha bir saat vardı; kuzey yönünde düz bir çizgi halinde uzanan çıplak sırt-

lara doğru yükselen yeşil yamaçlara. Eteklerinde toprak kuru, çimenler kısaydı, ama onlarla kamış ve saz çalılıkları içinde dolanan derin nehir arasında on mil kadar eninde, çökmüş, uzun bir toprak şerit vardı. En güneydeki yamacın tam batısında, bir sürü ağır ayak tarafından ezilmiş ve yolunmuş halka şeklinde geniş bir alan bulunuyordu. Buradan ork izleri, tepelerin kuru eteklerinden kuzeye doğru dönerek devam ediyordu. Aragorn durarak izleri dikkatle inceledi.

"Burada bir süre dinlenmişler," dedi, "ama dışan giden izler bile şimdiden eskimiş sayılır. Korkarım yüreğin sana doğru söylemiş Legolas: Orklann, şu anda bizim durmakta olduğumuz yerde durmalarından bu yana tam üç kere on iki saat geçmiş. Eğer hızlarını korudu-larsa dün akşam gün batınında Fangorn'un sınırlarına varmışlardır."

"Kuzeye ve batıya doğru bakınca yavaş yavaş sis içinde kaybolan otlardan başka bir şey görmüyorum," dedi Gimli. "Tepelere tırmanacak olsak ormanı görür muyduk?"

"Hâlâ çok uzakta," dedi Aragorn. "Eğer doğru hatırlıyorsam bu yaylalar kuzeye doğru en az sekiz fersah uzanırlar; sonra da kuzey batıda Entsuyu'nun yayıldığı yerde açık bir arazi vardır, bu da bir on beş fersah tutabilir."

"Evet, yolumuza devam edelim," dedi Gimli. "Bacaklarım mesafeleri unutmadım. Eğer gönlüm daha hafif olsaydı onlar da daha istekli olurdu."

Sonunda, yaylaların çizgisinin sonuna doğru yaklaştıklarında güneş kavuşmaya başlamıştı. Saatler boyunca hiç mola vermeden gitmişlerdi. Şimdi yavaş yavaş ilerliyorlardı, Gimli'nin sırtı da iki büklüm olmuştu. Çalışırken ve yolculuk yaparken taş gibi sert olur cüceler; fakat cücenin gönlündeki bütün umut sönünce, sonu gelmeyen bu yarış üzerinde etkisini göstermeye başlamıştı. Yerdeki bir izi veya işareti araştırmak için arada bir eğilen Aragorn onun arkasından yürüyordu sessiz ve suratsız. Sadece Legolas her zamanki gibi kuş misali hafif adımlarla yürüyor, ayaklan sanki yerdeki otlara ancak değiyor, geçerken hiçbir ayak izi bırakmıyordu; ciflerin verdiği yollukta ihtiyacı olan bütün gıdayı bulabiliyordu ve bu dünyanın ışığında gözleri açık